

Arrest

nr. 158 891 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn, geboren op X in X, District Rawalpindi, provincie Punjab, Pakistan, waar u vanaf uw geboorte tot 2001 en van juni 2010 tot eind 2013 hebt gewoond.

U verklaart dat u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16/01/2014 niet de waarheid vertelde, maar, op aanraden van uw echtgenoot, heeft gelogen over uw identiteit en over uw vermeende vrees jegens uw land van herkomst. Bij het CGVS wil u naar waarheid vertellen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten.

In 2001 reisde u met een werkvisum naar het Verenigd Koninkrijk. U woonde daar samen met andere familieleden in het huis van uw broer in Harrow, Middlesex, Londen. Ongeveer in 2004 leerde u er Basheer Ahmad Eshaqzai kennen, een Afghaan met de Britse nationaliteit, en begon u een relatie met hem. Hoewel uw familie uw relatie met hem afkeurde omdat hij niet van jullie kaste is, huwde u toch met Basheer op 28/08/2007. Sinds uw huwelijk woonde u met hem samen. U kreeg een eerste dochter, Hadia, op 17/06/2008. Zij verwierf bij geboorte de Britse nationaliteit.

Tussen u en uw echtgenoot waren er vaak spanningen. De familie van uw man keurde uw huwelijk ook af, en 3 à 4 keer heeft uw man u geslagen. Hij was een 2-tal keer per week afwezig, en had een relatie met een andere vrouw, met wie hij een buitenechtelijke zoon heeft, die 3 à 4 maanden ouder is dan uw oudste dochter. Hij dreigde er ook mee dat hij van u uit de echt zou scheiden, en dat in dat geval uw dochter bij hem zou moeten wonen. U praatte met niemand over uw huwelijksproblemen, en bleef uw echtgenoot steunen ten aanzien van uw familie.

Hoewel u een verblijfsstatus had kunnen krijgen in het Verenigd Koninkrijk, zette uw echtgenoot u in 2010 onder druk om terug te keren naar Pakistan. Hij vertelde u dat het niet goed ging met zijn zaak, en beloofde u dat het slechts voor een periode van 6 maanden zou zijn. Hij zou u daarna terug laten komen naar het Verenigd Koninkrijk. Omdat u hem vertrouwde, reisde u op 10/06/2010 terug naar Pakistan, en ging u opnieuw bij uw moeder in Kahuta wonen. Uw man leeft sindsdien samen met zijn vriendin en hun buitenechtelijke zoon.

In Pakistan beviel u op 31/01/2011 van uw tweede dochter, Hooria. Kort hierna kwam uw man naar Pakistan en ging naar de Britse ambassade in Islamabad en bracht er Hooria's documenten in orde zodat zij de Britse nationaliteit verkreeg. Omdat uw man zijn belofte t.a.v. u niet nakwam en u in Pakistan achterliet, werd u er daar door uw familie en door de gemeenschap op nagekeken, en moest u heel wat beledigingen ondergaan.

Uiteindelijk besloot uw man dat u naar zijn familie in Nederland moest reizen. Op 13/12/2013 reisde u, samen met uw jongste dochter, met een toeristenvisum naar Nederland, waar u bij de familie van uw man verbleef. Uw man kwam diezelfde dag vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Nederland, waar u hem bij zijn familie terugzag. Op 01/01/2014 bracht hij ook uw oudste dochter, die reeds op 11/12/2013 naar uw zussen in het Verenigd Koninkrijk was vertrokken, naar Nederland.

Uw echtgenoot weigerde u mee te nemen naar het Verenigd Koninkrijk, en dreigde er opnieuw mee van u te scheiden. Hij stelde u voor de keuze: ofwel zou u terugkeren naar Pakistan voor ten minste 5 jaar, ofwel moest u asiel aanvragen in België. Omdat u niet wil terugkeren naar Pakistan, koos u voor de tweede optie. Op 05/01/2014 bracht uw man u met de auto naar België, en vertrok hij terug naar het Verenigd Koninkrijk. Op 07/01/2014 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een attest dd. 10/03/2014 van het Rode Kruis waaruit blijkt dat u vrijwillig uw 2 kinderen met uw man meegaf, de geboortecertificaten van uw 2 kinderen, het Britse paspoort van uw dochter Hadia, de Pakistaanse identiteitskaart van uw dochter Hadia, Britse medische attesten, Pakistaanse attesten m.b.t. uw gezin, de aanvraag voor een Brits paspoort voor uw dochter Hooria, het naturalisatiecertificaat tot Brits staatsburger van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een kopie van het Brits paspoort van uw echtgenoot, een document m.b.t. de asielaanvraag van uw echtgenoot in het Verenigd Koninkrijk, uw Pakistaans paspoort dd. 23/07/2010 en identiteitskaart dd. 22/09/2011, de permission letter dd. 13/12/2013 voor uw echtgenoot m.b.t. jullie kinderen, uw vervallen Pakistaans paspoort, een Pakistaanse toelatingsbrief m.b.t. uw echtgenoot.

B. Motivering

U verklaart (CGVS II p. 3) het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en geen andere nationaliteit te dragen. Er moet worden opgemerkt dat het CGVS geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Commissaris-generaal om, op basis van de door de asielzoeker verstreekte verklaringen en documenten, uit te maken of het voorgehouden al dan niet bezitten van een bepaalde nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers uw asielaanvraag dient te worden afgewogen tegenover de eventuele landen van nationaliteit. De vereiste om het land of de landen te kennen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de asielzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van dat land. Hierbij berust de bewijslast bij de asielzoeker en is het haar verantwoordelijkheid om aan te tonen dat zij bv. geen dubbele nationaliteit heeft en dit door middel van authentieke documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden ondervonden om een overtuigend bewijs hiervan voor te leggen, op basis van aannemelijke en coherente verklaringen ondersteund door concrete en objectieve informatie.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het mogelijk is dat een Pakistaans staatsburger ook de Britse nationaliteit bezit (i.e. dubbele nationaliteit) en dat dit wettelijk toegelaten is in het Verenigd Koninkrijk. Uit deze

informatie blijkt ook dat iemand die gehuwd is met een Brit niet automatisch de Britse nationaliteit verwerft maar dit moet aangevraagd worden.

Uit uw verklaringen (CGVS I p. 5-8, 13; CGVS II p. 3-4, 8) blijkt ook het volgende: in 2007 huwde u in Engeland met Basheer Ahmad Eshaqzai, een Afghaan met de Britse nationaliteit; u heeft met uw man 2 kinderen die beiden de Britse nationaliteit dragen, uw oudste dochter heeft sinds haar geboorte in Engeland de Britse nationaliteit, uw jongste dochter is geboren in Pakistan en uw man regelde dat ook zij de Britse nationaliteit kreeg; u verbleef ongeveer 9 jaar in het Verenigd Koninkrijk; uw drie zussen en broer verblijven in Engeland en hebben allen de Britse nationaliteit verkregen na hun huwelijk met een Brits staatsburger. Gevraagd waarom u niet het Britse staatsburgerschap bezit verklaart u het volgende (CGVS I p. 17-18; CGVS II p. 5): uw man zei dat hij in 2009-2010 probeerde om u een permanente verblijfsvergunning in het Verenigd Koninkrijk te bekomen maar u verkreeg dit niet, u weet niet waarom dit u geweigerd werd omdat uw man de antwoordbrief van de Home Office ontving, hij stelde enkel dat u geweigerd was en opnieuw een aanvraag moest indienen vanuit Pakistan. U stelt ook (CGVS I p. 18) dat het in 2010 mogelijk was om in het Verenigd Koninkrijk een permanente verblijfsstatus te krijgen omdat uw oudste dochter de Britse nationaliteit heeft, dat u een verblijfstitel kon krijgen in haar naam.

Gelet op uw lang verblijf in het Verenigd Koninkrijk waartijdens u huwde met een Brits staatsburger met wie u 2 kinderen kreeg die ook de Britse nationaliteit dragen en gelet op het feit dat u verklaart dat uw drie zussen en broer allen de Britse nationaliteit verkregen na hun huwelijk met een Brit, ontstaat het vermoeden dat u mogelijks ook het Brits staatsburgerschap bezit. Daarom heeft het CGVS u na uw eerste gehoor een brief gestuurd (zie brief verzoek tot inlichtingen dd. 13/03/2014 opgesteld in het Nederlands en het Engels) met de vraag om binnen de maand door de bevoegde Britse autoriteiten (i.e. de Britse ambassade in Brussel) te laten attesteren dat u de Britse nationaliteit niet bezit noch enige vorm van verblijfsvergunning heeft in het Verenigd Koninkrijk. Hieromtrent verklaart u op 24/04/2014 (CGVS II p. 6 & 11) dat u zich op 21/03/2014 heeft aangeboden op de Britse ambassade maar dat ze niet naar u geluisterd hebben, ze hebben de brief gelezen maar deden niets en zeiden dat ze niets konden doen, dat dit hun zaak niet is. Uw advocaat voegt toe (CGVS II p. 12) dat hij contact heeft genomen met de Britse ambassade en dat ze zeiden dat u zich er persoonlijk diende aan te bieden, hetgeen u gedaan heeft maar dat u er niet geholpen werd, hetgeen enkel kan gebaseerd zijn op uw verklaringen aan uw advocaat aangezien hij hierbij niet aanwezig was. Er moet echter worden opgemerkt dat het gegeven dat u zich bij de Britse ambassade zou hebben aangeboden waar u niet geholpen werd, een louter blote bewering betreft die met geen enkel concreet objectief bewijs wordt onderbouwd. Als asielzoeker dient u het Commissariaat-generaal bij te staan bij het bepalen van het land ten opzichte waarvan uw aanvraag tot bescherming moet worden onderzocht. Het komt in uw geval het CGVS toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u voldoende aantoonst niet de Britse nationaliteit te bezitten. Het al dan niet bezitten van een nationaliteit is immers een dermate belangrijk gegeven dat kan worden verwacht dat u bij twijfel hieromtrent bij de bevoegde instantie die uw vraag tot internationale bescherming behandelt afdoende stappen zou ondernemen om meer informatie te bekomen, hetgeen echter in casu niet het geval is. Zelfs indien u zich op 21/03/2014 op de Britse ambassade zou hebben aangeboden en er niet geholpen werd, kon verwacht worden dat u ernstige en veelvuldige pogingen zou hebben ondernomen om een bewijs van niet-staatsburgerschap van het Verenigd Koninkrijk te bekomen teneinde een geloofwaardige en met overtuigingstukken onderbouwde reden te kunnen opgeven voor het niet kunnen voorleggen van een dergelijk bewijs door bv. onder meer uw pogingen tot het verkrijgen van dit document te staven en indien u er niet geholpen werd dat u dit zou aanklagen - waarvoor er zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw dossier een geijkte procedure voorzien is - en u aldus bewijsstukken zou kunnen aanreiken. Op 19/11/2014 (zie nieuw bericht - telefoongesprek) werd u nogmaals aangemaand om het CGVS het gevraagde bewijs van niet-staatsburgerschap te bezorgen maar u heeft hier geen gevolg aan gegeven. Er moet worden besloten dat u gelet op bovenstaande vaststellingen geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust hetgeen het vermoeden sterkt dat u bepaalde informatie ten aanzien van de Belgische overheden wil achterhouden. U verhindert aldus de Commissaris-generaal om inzicht te krijgen in wezenlijke aspecten met betrekking tot uw nationaliteit(en) waardoor de eventuele nood aan bescherming in uw hoofde niet kan worden beoordeeld. Het risico op vervolging en op ernstige schade moet immers beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en zij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Het is bijgevolg niet uitgesloten dat u naast de Pakistaanse nationaliteit nog de nationaliteit van een ander land bezit, in casu het Verenigd Koninkrijk. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in uw hoofde te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van u zelf.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (een attest dd. 10/03/2014 van het Rode Kruis waaruit blijkt dat u vrijwillig uw 2 kinderen met uw man meegaf, de geboorteattesten van uw 2 kinderen, het Britse paspoort van uw dochter Hadia, de Pakistaanse identiteitskaart van uw dochter Hadia, Britse medische attesten, Pakistaanse attesten m.b.t. uw gezin, de aanvraag voor een Brits paspoort voor uw dochter Hooria, het naturalisatiecertificaat tot Brits staatsburger van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een kopie van het Brits paspoort van uw echtgenoot, een document m.b.t. de asielaanvraag van uw echtgenoot in het Verenigd Koninkrijk, uw Pakistaans paspoort dd. 23/07/2010 en identiteitskaart dd. 22/09/2011, de permission letter dd. 13/12/2013 voor uw echtgenoot m.b.t. jullie kinderen, uw vervallen Pakistaans paspoort, een Pakistaanse toelatingsbrief m.b.t. uw echtgenoot) worden niet betwist maar tonen niet aan dat u geen Brits staatsburger bent noch dat u zich op de Britse ambassade heeft aangeboden om een bewijs van niet-staatsburgerschap te bekomen, en kunnen aldus deze conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing in hoofdzaak gesteund is op het feit dat zij geen bewijs van niet-staatsburgerschap van het Verenigd Koninkrijk heeft neergelegd. Zij betoogt dat zij, gezien zij asiel heeft aangevraagd onder een valse naam, zich in de onmogelijkheid bevindt om een dergelijk bewijs neer te leggen. Zij vervolgt dat zij ter goede trouw heeft gehandeld en haar echte identiteit niet durfde bekendmaken uit vrees voor represailles van de familie van haar echtgenoot. Zij besluit dat dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster op een afdoende manier heeft afgetoetst aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Blijkens de bestreden beslissing werd verzoeksters asielaanvraag uitsluitend afgewezen op grond van het feit dat er sterke aanwijzingen zijn dat verzoekster, naast de Pakistaanse, ook de dubbele Britse nationaliteit zou hebben en zij er niet in geslaagd is dit vermoeden te weerleggen met concrete elementen.

Het is vooreerst een vaststaand gegeven dat het risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en het risico op ernstige schade beoordeeld dienen te worden ten aanzien van het land waarvan de

betrokkene de nationaliteit bezit. Terecht merkt de bestreden beslissing dienaangaande op dat er geen nood aan internationale bescherming is als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en zij in één van deze landen op bescherming kan rekenen.

Gelet vervolgens op het feit dat verzoekster lange tijd in het Verenigd Koninkrijk verbleef, dat zij er huwde met een Britse staatsburger met wie zij twee kinderen heeft die eveneens de Britse nationaliteit hebben en dat haar drie zussen en een broer eveneens de Britse nationaliteit bekwamen na hun huwelijk met een Britse staatsburger, kon de bestreden beslissing terecht concluderen dat deze elementen het sterke vermoeden doen ontstaan dat verzoekster naast de Pakistaanse eveneens de Britse nationaliteit bezit.

Verzoekster werd vervolgens verzocht concrete elementen (*in casu* een bewijs van niet-Brits staatsburgerschap te bekomen bij de Britse ambassade in België) aan te brengen die dit vermoeden konden weerleggen. Waar verzoekster bij het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat zij zich had aangeboden bij de Britse ambassade teneinde er een attest van niet-staatsburgerschap te bekomen maar dat men haar daar niet wilde helpen stelt zij nu in haar verzoekschrift dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om een dergelijk bewijs aan te vragen omdat zij onder een valse naam asiel heeft aangevraagd. Een dergelijke *post factum*-verklaring kan evenwel niet overtuigen niet in het minst omdat verzoekster over een aantal documenten beschikt die haar ware identiteit aantonen. Nog daargelaten de geboorteaktes van haar dochters en haar huwelijkscertificaat die allen in het Verenigd Koninkrijk werden opgemaakt tijdens haar verblijf aldaar blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster eveneens over een Pakistaanse paspoort beschikte dat geldig was van 23 juli 2010 tot en met 22 juli 2015.

Verzoekster kan met haar betoog volgens hetwelk zij zich niet tot de Britse ambassade kan wenden teneinde er een attest van niet-Brits staatsburgerschap te bekomen geenszins overtuigen.

Aangezien verzoekster blijft volharden in haar verklaringen verhindert zij zodoende zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op haar rust. Voor iedere vorm van internationale bescherming is de asielzoeker immers gehouden tot de plicht tot medewerking. (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekster geen correct beeld biedt op haar nationaliteit(en), verhindert zij de Belgische overheden haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER